

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΩΝ ΕΠΙΔΟΜΑΤΩΝ

Το ζήτημα των οικογενειακών επιδομάτων απασχόλησε το Συνέδριο σε δύο συνεδριάσεις. Ακούστηκαν εκεί διάφορες γυναικείες γνώμες υπέρ του θεσμού αυτού που έχει πάρει ιδιαίτερη εξάπλωση τα τελευταία αυτά χρόνια στη Γαλλία και τη Βέλγιο. Δεν θα επιμείνωμε στην εξέτασή του γιατί στο προηγούμενο φύλλο του «Αγώνα» ασχοληθήκαμε κι' ελας μ' αυτό έκτεταχμένα. Θα προσθέσωμε μόνο λίγα για τη συζήτηση που έγινε στο Συνέδριο.

Είναι χαρακτηριστικό ότι ενώ όλες οι γυναίκες αντιπρόσωποι ήταν κατ' αρχήν σύμφωνες για την οικονομική προστασία των παιδιών, να εξασφαλίζεται δηλαδή σε κάθε παιδί η δυνατότητα να αναπτυχθεί φυσιολογικά και πνευματικά, δεν ήταν όλες σύμφωνες ως προς την αποτελεσματικότητα του θεσμού των οικογενειακών επιδομάτων όπως αναπτύχθηκε από το πόλεμο ως σήμερα. Μερικές προτιμούσαν την επέκταση άλλων συστημάτων ασφάλισης ή ειδικών ταμείων (ιδίαιτερα οι αντιπροσώποιες του Βορρά Σκανδιναβικών χωρών) τόνισαν ότι το σύστημα των οικογενειακών επιδομάτων εγκαταλείφθη στις χώρες των διότι εκεί εισήχθη κύρια την εποχή του πολέμου και τα επιδόματα δόθηκαν αντί να αυξηθεί ο μισθός, από τους εργοδότες ή το Κράτος, με μόνο σκοπό να αντιμετωπισθεί η ύψωση του τιμαριθμού της ζωής χωρίς να γίνει μόνιμη αύξηση του μισθού των εργαζόμενων.

Μόλις δὲ ὁ τιμαριθμὸς τῆς ζωῆς κατέβηκε, τὰ ἐπιδόματα ἔπαυσαν νὰ χρησιμεύουν.

Ακριβώς δὲ γιὰ νὰ μὴ νομισθεῖ ὅτι τὸ Συνέδριο ὑποστηρίζει τὸ θεσμὸ τοῦ οικογενειακοῦ ἐπιδόματος ποὺ δίνεται σὺν ἐπιμίσθιο, ἔγιναν παμπήφει σχεδὸν δεκτὲς ὠρισμένες ἀρχὲς μεταξύ τῶν ὁποίων ἡ ἀρχὴ «ὅτι τὸ ἐπίδομα δὲν ἀποτελεῖ μέρος τῆς ἀντιμισθίας τοῦ ἐργαζόμενου, ἀλλὰ ἀναγνώριση τῆς ἀξίας τοῦ παιδιοῦ γιὰ τὸ κοινωνικὸ σύνολο». Ἔτσι καθορίζεται ὑπονοητὰ ἐννοια τὸ Συνέδριο κηρύχθηκε ὑπὲρ τοῦ θεσμοῦ. Χαρακτηριστικὴ εἶναι καὶ ἡ ἀποψη ποὺ ἐκφράζεται στὴν διακήρυξη τῶν ἀρχῶν τοῦ Συνεδρίου σχετικά με

τὸ ζήτημα αὐτό. «Ὅτι δηλαδή ἡ ἀνάπτυξη καὶ ἡ ἀνατροφή τῶν παιδιῶν παύει νὰ εἶναι ὑπόθεση ποὺ ἀφορᾷ ἰδιωτικὰ καὶ ἀτομικὰ τοὺς γονεῖς μὰ ποὺ ἀφορᾷ ἔλο τὸ κοινωνικὸ σύνολο. Γι' αὐτὸ ἡ ἐλπίδα ὀφείλει νὰ χορηγήσει στὴ μητέρα καὶ τὸ παιδί μιὰ μερίδα ἀπὸ τὸν ἐθνικὸ πλοῦτο. Χωρὶς νὰ εἶναι νέα ἢ ἀποψη αὐτὴ ἀποκτὰ μεγάλο κῦρος ἐπικυρωμένη ἔτσι ἀπὸ μιὰν διεθνή γυναικεία σύνοδο ποὺ τὴν ἐφήφισε ἐν συνειδήσει τῆς μεγάλης τῆς σπουδαιότητος καὶ τῆς τεράστιας ἐκτακτοῦ ποὺ μπορεῖ νὰ πάρει στὸ μέλλον.

Οἱ παρακάτω προτάσεις τῆς εἰσηγητρίας κ. Ραθμπόου ἔγιναν δεκτὲς καὶ ἀποτελέσαν τὶς ἀποφάσεις τοῦ Συνεδρίου ὡς πρὸς τὸ ζήτημα αὐτό:

1. Τὸ Συνέδριο, ἀνγνωρίζοντας ὅτι ἡ εὐημερία τῶν γενεῶν τοῦ μέλλοντος εἶναι ζήτημα ποὺ ἀφορᾷ γενικὰ τὸ κοινωνικὸ σύνολο καὶ ὄχι μόνον τοὺς γονεῖς, ζητᾷ γιὰ τὴ μητέρας καὶ τὰ παιδιὰ οικονομικὴ ἐξασφάλιση καὶ προσωπικὴ μερίδα ἀπὸ τὸν ἐθνικὸ πλοῦτο.

Τὸ Συνέδριο πιστεύει ὅτι ἡ ἐξασφάλιση αὐτὴ μπορεῖ νὰ γίνει μὲ τὸν καλλίτερο τρόπο, ἀν τὰ οικογενειακὰ ἐπιδόματα ἐπιτρέπουν τὴ διατροφή τῶν παιδιῶν.

Τὸ Συνέδριο δέχεται λοιπὸν τὴν ἀρχὴ τῶν οικογενειακῶν ἐπιδομάτων ποὺ ἔχει ἤδη γίνει δεκτὴ σὲ δημοσίαις ὑπηρεσίαις τῆς Αὐστραλίας καὶ σὲ πολλὰς χώρες τῆς Εὐρώπης καὶ ποὺ ὑφίσταται ἀκόμη κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἴπτον σὲ βιομηχανίαις τοῦ Βελγίου, τῆς Τσεχοσλοβακίας, τῆς Γερμανίας, τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Πολωνίας.

2. Τὸ Συνέδριο δὲν ἐκφράζει καμμιά γνώμη ὅσον ἀφορᾷ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο θὰ καλυφθοῦν τὰ ἔξοδα τῶν οικογενειακῶν ἐπιδομάτων, εἴτε δηλαδή ἀπὸ τοὺς εργοδότες διὰ μέσου τῶν ταμείων γιὰ τὴν ἰσορροπηση τῶν βαρῶν, εἴτε μὲ τὴν επέκταση τῆς ὑποχρεωτικῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας, εἴτε ἀπὸ μόνον τὸ Κράτος, γιὰ τὴν ἀναγνώριση ὅτι ἡ ἐκλογή τῆς μεθόδου πρέπει νὰ ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὶς οικονομικὰς καὶ πολιτικὰς συνθήκας καθὲ τόπου. Ἐν τούτοις τὸ Συνέδριο ὑποστηρίζει ὅτι μερικὰς ἀρχὰς πρέπει νὰ τηροῦνται σὲ ὅλα τὰ συστή-

ματα που θα εφαρμοσθούν· δηλαδή:

α) "Ότι τὸ ἐπίδομα δὲν ἀποτελεῖ μέρος τῆς ἀντιμισθίας τοῦ ἐργαζόμενου, ἀλλὰ μὴν ἀναγνώριση τῆς ἀξίας τοῦ παιδιοῦ γιὰ τὴν κοινωνία.

β) "Ότι τὸ ἐπίδομα θὰ πληρώνεται στὴν μητέρα.

γ) "Ότι τὸ ἐπίδομα θὰ πληρώνεται γιὰ τὰ παιδιά που ἐξαρτῶνται οἰκονομικὰ ἀπὸ τὶς πληρωνόμενες μητέρες ὅπως καὶ γιὰ τὰ παιδιά τὰ οἰκονομικὰ ἐξαρτημένα ἀπὸ τοὺς πληρωνόμενους πατέρες.

δ) "Ότι τὸ ἐπίδομα, ἐφ' ὅσον τὸ ἐπιτρέπουν οἱ ὅροι τοῦ συστήματος που ἔχει γίνει δεκτὸ, θὰ ἀντικαθίσταται στὴ δαπάνη τῆς διατροφῆς τοῦ παιδιοῦ.

ε) "Ότι τὰ οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα θὰ συνοδεύονται μὲ ἴσο μισθὸ γιὰ ἴση ἐργασία τόσο γιὰ τοὺς ἄνδρες ὅσο καὶ γιὰ τὶς γυναῖκες.

ς) "Ότι: ὅλα τὰ συστήματα τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλειῶν πρέπει νὰ περιλαμβάνουν ἐπιδόματα στὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά τῶν ἀσθενῶν ἢ ἀνέργων ἐργατῶν. "Ότι πρέπει νὰ ὑπάρχει σύστημα συντάξεων γιὰ τὶς χήρες καὶ τὰ ὄρφανὰ οἱ ὅποιοι νὰ πληρώνονται ἀπὸ τὸ Κράτος.

3. Τὸ Συνέδριο συστήνει σ' ὅλες τὶς ὁργανώσεις που ἀνήκουν στὴ Διεθνή Ἐνωση καὶ που ὁ σκοπὸς τους τὸ ἐπιτρέπει, νὰ συνεχίσουν τὴ μελέτη τοῦ ζητήματος αὐτοῦ καὶ νὰ ἐνισχύσουν στὶς χώρες των τὴν ἀρχὴ τῶν ἐπιχορηγήσεων στὶς μητέρες καὶ τὰ παιδιά.

4. Τὸ Συνέδριο ἐπιφορτίζει τὴν ἐπιτροπὴ γιὰ τὴ μελέτη τῶν οἰκογενειακῶν ἐπιδόματων νὰ συνεχίσει τὴν ἐργασία της κατὰ τὰ τρία ἀκόλουθα χρόνια καὶ νὰ δώσει ἐξαιρετικὴ προσοχὴ στὰ παρακάτω ζητήματα:

α) Ἄν τὸ σύστημα τῶν οἰκογενειακῶν ἐπιδόματων πρέπει νὰ περιλαμβάνει ἐπιδόματα γιὰ ἐνηλίκους που εἶναι εἰς βάρους τοῦ ἐργαζόμενου, π. χ. γιὰ γονεῖς γέροντες ἢ ἀνίκανους νὰ ἐργασθῶν καὶ ἂν ναί, μὲ ποῖους ὅρους.

β) Ποιὰ ἀποτελέσματα ἔχει τὸ σύστημα τῶν οἰκογενειακῶν ἐπιδόματων ὡς πρὸς τὴν αὐξησὴ τῶν γεννήσεων καὶ τὴν ἐλάττωσὴ τῆς παιδικῆς θνησιμότητος

Ἐνῆμερα στὰ σημεῖα που προτείνονταν ἀπὸ τὴν εἰσηγήτρια γιὰ νὰ μελετηθοῦν σχετικὰ μὲ τὰ ἐπιδόματα ὑπῆρχε καὶ τὸ «ἂν τὸ ἐπίδομα πρέπει νὰ δίνεται μόνο στὶς γυναῖκες μητέρες καὶ κατὰ τὸ χρόνο τῆς πρώτης ἡλικίας τῶν παιδιῶν ἢ ἂν θὰ πρέπει νὰ δίνεται γενικὰ σ' ὅλες τὶς ἐγγαμίες γυναῖκες». Τὴν ἀπόρριψη τοῦ δευτέρου μέρους τῆς πρότασης αὐτῆς ζήτησε ἡ Ἑλληνίδα ἀντιπρόσωπος κ. Σγουροῦ καὶ στὴν ἐπιτροπὴ καὶ στὴ δημόσια συζήτηση.

Ἐποστήριξε δηλαδή ὅτι τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ δικαιολογήσει ἀρκετὰ ὅτι ἡ ἐγγαμὴ γυναῖκα πρέπει νὰ πέρνει ἐπίδομα γιὰ τὸν ἑαυτὸ της τὴ στιγμὴ που βρίσκεται μὲ τὸ γάμο της σὲ καλλίτερη οἰκονομικὴ θέση ἀπὸ μὴν ὅποιαδήποτε ἄλλη γυναῖκα που κερδίζει μόναχὴ τὴ ζωὴ της. β) ὅτι ἐφ' ὅσον ἐμεῖς οἱ φεμινίστριες ζητᾶμε τὴν ἰσότητά εἶναι ἐντελῶς ἀντίθετο στὶς ἀρχὲς αὐτὲς νὰ ζητᾶμε πλεονεχτήματα γιὰ μᾶς τὶς ἴδιες που στὸ τέλος πάντα καταλήγουν εἰς βάρους μας κατὰ τινὰ τρόπο. "Εἶσι π. χ. ἡ χορήγησις ἐπιδόματος στὶς ὑπανδρες γυναῖκες μπορούσε νὰ ἐνισχύσει τὴν τάση νὰ διώχνονται ἀπὸ τὶς διάφορες ὑπηρεσίες κατὰ προτίμησιν οἱ ἐγγαμίες, γιὰτὶ ὑποτίθεται πῶς ἔχουν οἰκονομικὸ στήριγμα. Γιὰ μὴν λοιπὸν ἐλάχιστη σχεδὸν μηδαμινὴ χρηματικὴ ἀρωγὴ ὅση σήμερα ἀντιπροσωπεύει γενικὰ τὸ ἐπίδομα, μπορούσε νὰ χάσει τὴ θέσιν της μὴ ἐργαζόμενῃ ὑπανδρῇ γυναῖκα που κερδίζει ἀπ' αὐτὴν ἀρκετὰ ὥστε νὰ συνεισφέρει στὸ κοινὸ οἰκογενειακὸ ταμεῖο καὶ γιὰ τὴ διατροφή της καὶ γιὰ τὰ γενικὰ ἐξοδα τοῦ σπιτιοῦ. Τὸ ζήτημα τῶν ἐπιδόματων πρέπει νὰ περιορισθῆι στὰ παιδιά καὶ μπορεῖ ἀκόμα τὸ πολὺ-πολὺ νὰ μελετηθῆι κατὰ πόσο θὰ ἴητο δυνατόν νὰ ἐπεκταθῆι καὶ γιὰ τοὺς ἀνίκανους που ζοῦν εἰς βάρους τῶν ἐργαζόμενων. Γιὰτὶ ἐξ ἄλλου ἀναγκαστικὰ ὅσο αὐξάνεται ὁ ἀριθμὸς τῶν δικαιούχων ἐνὸς ταμείου τόσο μικρότερο θὰ εἶναι τὸ ἐπίδομα. Χρειαζέται δὲ πρὸ πάντων σήμερα νὰ προστατευθοῦν τὰ παιδιά. Ἡ ἀποψη αὐτὴ ἔγινε δεκτὴ ἀπὸ τὸ Συνέδριο καὶ ἀπορρίφθηκε ἡ πρότασις τῆς εἰσηγήτριας μὲ μεγάλη πλειοψηφία.